

Lăcrămioara

Emilia Plugaru

Vântul trece lin, ușor
Printre arbori și deodată
C-un parfum îmbătător
S-a umplut pădurea toată.

Florile din jur se-ntreabă:
- Poate vine-n ospete
Vreo zeiță de la îngeri?
Să ne-mbete, cine știe?
- Nu, răspunde-nfumurată,
Îndreptând capul spre soare,
Floarea care printre flori,
Este-n codru cea mai mare.

Nu e alta-aici ca mine,
O zeiță sunt doar eu!
- Ah, îi zice atunci pădurea,
Ai miros urât și greu.

Ești tu mare, ești ghimpoasă,
Dar zeiță-i altă floare,
Uite-o colo subțirică,
Gingașă, fermecătoare.

Stă cuminte, stă în umbră,
Aplecată spre pământ,
Lacrimi albe, mici, rotunde,
Clopoței de-argint în vânt...

Ea e floarea, ea-i zeița,
A-nflorit întâia oară.
Ne-a adus parfum ceresc
Și-i vom zice... Lăcrămioară.